

δρος... Τὴν ἰκέτευσα, ἔκλαυσα εἰς τοὺς πόδας τῆς ζητῶν τὸν ἔρωτά της ὅστις ἦτο ἡ ζωὴ μου, τὴν χεῖρά της ἣν δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ εἰμὴ μετὰ τοῦ ἔρωτός της. Συνοικέσιον εὐπρεπὲς εἶναι τρομερὰ τρέλα, τῇ ἔλεγα, τοιαύτη ἦτο ἡ γνώμη σας· δὲν πρέπει τις νὰ νυμφεύεται εἰμὴ ἐξ ἔρωτος...

— Ἡ ἐκ φιλοδοξίας, μοὶ ἀπεκρίθη. Αὐτὴ ἦτο ἡ τελευταία λέξις της· ἔκτοτε δὲν τὴν ἐπανείδον... οὔτε θὰ τὴν ἐπανίδω εἰς τὸ μέλλον...

— Εἶναι δυστύχημα ὅπερ θὰ θεραπεύσῃ ὁ χρόνος, τῷ εἶπον· τὰ πάντα ἐξαλείφονται ἀπὸ τὴν καρδίαν τῶν νέων· διότι τὸ μέλλον ὑπόσχεται αὐτοῖς νέας τέρψεις καὶ νέας ὀδύνας. Μόνον εἰς ἡμᾶς τοὺς δυστυχεῖς γέροντας ὑπάρχουσι διαρκεῖς λύπαι.

Ὁ Θεοβάλδος ἐκίνησε τὴν κοφαλὴν.

— Νομίζετε, μὲ εἶπεν, ὅτι δὲν ἐπραξα τίποτε διὰ νὰ ἀποσεισω τὴν μισητὴν αὐτὴν τρέλαν; Οὔτε ὁ νοῦς μου οὔτε ἡ θέλησίς μου δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κατευνάσωσι τὸ ἔνστικτον τοῦτο ὅπερ κάμνει τὴν καρδίαν μου νὰ πάλῃ εἰς μόνην αὐτῆς τὴν ιδέαν, ὅπερ μὲ προσηλοῖ εἰς τὴν καλλονὴν αὐτῆς, εἰς τὴν ξηρὰν, εἰς τὴν καταχθονίαν ψυχὴν της. Βλέπετε ὅτι τὴν γνωρίζω καλῶς. Ἄ! νὰ γίνω μίαν μόνην ἡμέραν ὁ κύριος τῆς γυναικὸς ταύτης, νὰ τὴν ἐξουσιάζω, νὰ τὴν ἴδω τρέμουσαν ἐνώπιόν μου, νὰ μὲ ἀγαπᾷ ἢ νὰ προσποιῆται ὅτι μὲ ἀγαπᾷ!... Θὰ ἀπέθνησκα ἄνευ λύπης εἰάν ἀπελάμβανον ὀλίγων ὥρων τοιαύτην εὐδαιμονίαν!... Τὸ βλέπετε, εἶμαι τρελός!...

— Πρέπει νὰ περιοδεύσετε.

— Ναί, μὲ ἀπεκρίθη ἀνοίγων φύλλον χάρτου ἐρριμμένον μεταξὺ πληθῶς ἐγγράφων, ἰδοὺ τὸ διαβατήριόν μου· ἀναχωρῶ, μεταβαίνω εἰς τὴν Ἰσπανίαν.

— Εἰς τὴν Ἰσπανίαν;

— Ναί· θὰ προσπαθῶ νὰ φονευθῶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς βασιλίσσης Χριστίνης· διότι καθὼς βλέπετε ἡ ζωὴ μὲ βαρύνει· δὲν φρονῶ, ὡς ἡ γυνὴ αὐτῆ, ὅτι εἶναι μέγα δυστύχημα νὰ ἀποθάνῃ τις νέος... καὶ ἔπειτα θὰ μὲ λυπηθῇ τότε,

καὶ ἴσως αἰσθανθῇ τύψιν συνειδότος.

— Ἄ! Θεοβάλδε, ἀνέκραξα ἔκπληκτος διὰ τὴν παραφροσύνην ἐκείνην, ἡ Βαλερία πολὺ ἐξεδικήθη!

— Πτωχὲ ἄγγελε! εἶπεν ὑψῶν πρὸς τὸν οὐρανὸν στυγρὸν βλέμμα.

Τὸν ἀφήκα κατεσπαραγμένην ἔχων τὴν καρδίαν· χθὲς ἀνεχώρησεν.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

ΜΗ ΑΠΕΛΠΙΖΕΣΘΕ

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΛΙΖΗΣ ΖΩΝΑΡ

Ἀφιερῶνται τῇ δεσπινίδι * * *

I

— Ἡ μουσικὴ, τέκνον μου, εἶναι ἡ ἔξοχος ἐκείνη τέχνη, ἣτις μᾶς ἀποκαθιστᾷ ἀνωτέρους τῶν κοινῶν ἀνθρώπων, ἐξευγενίζει τὴν ψυχὴν μας καὶ ἀνυψοῖ αὐτὴν μέχρι τῶν ὑψηλοτέρων πόθων· ἡ μουσικὴ ἠδέως θίγει τὴν καρδίαν, πρᾶννει τὸν σάλον τῶν ὀργίλων παθῶν, ἐξεγείρει τὴν φαιδρότητα, ἀποδιώκει τὴν διαφωνίαν καὶ τὴν καταλαλιὰν, διότι, ὡραῖόν τι μουσικὸν τεμάχιον ἐπιτυχῶς ἢ τοῦλάχιστον ὀπωσοῦν καλῶς τελούμενον διακόπτει συχνάκις ἐν τῇ συναναστροφῇ τὰς κακεντρεχεῖς ὀμιλίας. Ζώσης τῆς μητρὸς σου, γυναικὸς ἐναρέτου πλήν ἄκρως δεισιδαίμονος ἠναγκάσθην νὰ σὲ ἀφήσω ὅλως ἄγευστου τῶν κανόνων τῆς ὡραίας ταύτης τέχνης, ἐν ᾗ ἐτράφημ καὶ ἣτις ἐχαροποίησε τὴν ζωὴν μου. Ἡ μήτηρ σου ἤθελε νὰ ἐξασκηθῆς εἰς τὰς οικιακὰς μόνον ὑπηρεσίας, ἐγὼ δὲ ἐξ ἀνάγκης ἐσιώπησα ἵνα τηρήσω τὴν εἰρήνην· ἐν ἔτος ἤδη παρήλθεν ἀφ' οὗτου ὁ θάνατος μᾶς τὴν ἀφήρπασε, καὶ τώρα ὅτε ἀκούῃ τὰς οὐρανίους συμφωνίας τῶν ἀγγέλων, δὲν θὰ λυπηθῇ βλέπουσα τὴν προσφιλῆ θυγατέρα τῆς ἀφιερουμένην εἰς τὴν μουσικὴν. Αὔριον, Ἐλένη μου, αὔριον θ' ἀρχίσωμεν, αὔριον θὰ σοὶ ἀνοίξω τὰς πύλας τοῦ ἱεροῦ τεμένους.

Ταῦτα ἔλεγε γέρον μουσικοδιδάσκαλος πρὸς δεκαεξαέτιδα θελκτικὴν νεά-

νίδα. Γλυκυτάτη ἦτο ἡ φυσιογνωμία της, ζωηρούς, πλήρεις ἐκφράσεως εἶχε τοὺς κυανόχρους ὀφθαλμούς, ξανθὴν τὴν πλουσίαν κόμην της. Δὲν ἦτο μὲν πολὺ ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ἀλλὰ τοσαύτην εἶχεν ἐντέλειαν καὶ ἀρμονικὴν συμμετρίαν ὥστε πᾶν τῆς Ἑλένης κίνημα ἀνευδοιάστως ἠδύνατό τις νὰ ἀνομάσῃ χάριν. Κρινολεύκους καὶ μικρὰς εἶχε τὰς χεῖρας, βραχὺν δὲ καὶ εὐστροφον τὸν πόδα. Εἰς ταῦτα πρόσθετος χροιάν ῥόδου ἐν τῷ γάλακτι βεβαμμένου καὶ ἐνώπιόν σου θὰ ἔχῃς τὴν εἰκόνα τῆς μελλούσης ὀπαδοῦ τῆς μουσικῆς τέχνης. Δὲν θὰ σοὶ περιγράψω λεπτομερῶς τὸν ἱματισμόν της, ὅπως λάβῃς ἐντελὴν ἰδέαν ταύτης, διότι τὸ ἔργον τοῦτο ἀφορᾷ ἐπιτηδείαν ῥύπτριαν· θὰ εἶπω μόνον ὅτι τὸ ἐξ ἀπλῆς ῥοδοχρόου μουσελίνης φόρεμά της θαυμασίως τῇ ἤρμοζε, καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἄλλη γυνὴ δὲν ἠδύνατο νὰ φορῇ αὐτό. Ὅπως παράδοξον ἀντίφασιν ἀπετέλει πρὸς τὴν χαρίεσσαν ἐκείνην κόρην ὁ διδάσκαλος πατῆρ της. Ἦτο ἰσχυρὸς, μελάγχρους, ἀνώμαλα καὶ ἐκφραστικώτατα εἶχε τὰ χαρακτηριστικὰ, τραχείας δὲ καὶ τριχώδεις τὰς χεῖρας.

Ἀκούσασα τὴν πατρικὴν παρότρυνσιν ἡ Ἑλένη ἤγειρε τὴν κεφαλὴν ἣν μέχρι τοῦδε κεκλιμένην ἐτήρει καὶ ἠδέως μειδιῶσα εἶπε·

— Θὰ δοκιμάσω, πάτερ μου· πλὴν Κύριος οἶδεν ἂν ἔχω τὰς ἀπαιτούμενας διαθέσεις. Γνωρίζεις ἐπίσης ὅτι ποτὲ δὲν ἠδυνήθην νὰ ἀποστηθίσω καὶ τὴν ἀπλουστέραν μελωδίαν, καὶ ἐκτὸς τούτου νομίζω ὅτι κατὰ τὸ δέκατον ἕκτον τῆς ἡλικίας μου ἔτος εἶναι πολὺ ἄργα νὰ ἀρχίσω.

— Τί ἄργα; Μάθε νὰ τραγωδῆς ἂν νομίζῃς ὅτι παρήλθεν ὁ καιρὸς τοῦ νὰ μάθῃς κλειδοκύμβαλον.

Καὶ οὕτως ἀπεφασίσθη.

Ἐν τούτοις ἤρχισαν τὰ μαθήματα, καὶ τοι δὲ πολὺ μετρίων διαθέσεων ἦτο ἡ κόρη, καὶ τοι ἡ φωνὴ αὐτῆς δὲν εἶχεν οὔτε τὴν ἑκτασιν οὔτε τὴν δύναμιν, αἰτινες πρὸς τοῦτο ἀπαιτοῦνται, διὰ τῆς ὑπομονῆς ὅμως καὶ τῆς καλῆς θελήσεως

τοῦ τε διδασκάλου καὶ τῆς μαθητρίας, καλῶς ἢ κακῶς προὐχώρησαν, καὶ οὕτω παρήλθον δύο ἔτη ἐν εἰρήνῃ, μονότονα μὲν ὁπωσοῦν, πλὴν γαλήνια, καὶ τοῦτο ἀξίζει πολὺ.

II

Ἦρα ἂν ἀνέτειλεν ἀνοίξεως πρωτὰ· ὁ ἥλιος λαμπρὸς καὶ περιχαρὴς διὰ τῶν λευκῶν παραπετασμάτων διήρχετο ἐν τῷ δωματίῳ τῆς Ἑλένης, ἡ ὁδὸς ἐνεψυχούτο ὑπὸ τῶν ποικίλων φωνῶν τῶν περιφερομένων πωλητῶν, οἵτινες τόσον ἐλευθέρως περιέρχονται τὰς ὁδοὺς τῆς Ἐνετίας, μὴ κινδυνεύοντες ν' ἀνατραπῶσιν ὑπὸ τινος μεγαλοπρεποῦς ὀχήματος ταχέως διελαύνοντος, ὥστε δύναται τις νὰ εἶπῃ ὅτι ἡ ἐλευθέρα κυκλοφορία ἐν ταῖς ὁδοῖς τῆς ἐνιαίας ταύτης πόλεως εἰς αὐτοὺς μᾶλλον παντὸς ἄλλου ἀνήκει, πρὸ πάντων δ' εἰς τοὺς ἰχθυοπώλας καὶ ἀνθρακεῖς, διότι τίς θ' αὐθαδειάσῃ νὰ μὴ ἀφήσῃ ἐλευθέραν εἰς αὐτοὺς τὴν δίοδον μετὰ σπουδῆς σεβασμῷ μεμιγμένης;

Ἐλεγον λοιπὸν ὅτι θορυβώδης καὶ πλήρης ζωῆς ἦτο ἡ ὁδὸς ἐν ἣ κατῴκει ἡ Ἑλένη. Ἡ κόρη ἀκούσασα πωλητῶν τινων κραυγαζόντων διὰ λέξεων βαρβάρως ἠκρωτηριασμένων ὅπως ἀναγγεῖλωσιν ἐμπόρευμά τι, ὠθουμένη ὑπὸ τῆς περιεργείας προβαίνει εἰς τὸ παράθυρον ἵνα μάθῃ τί ἄρα ἐσήμαινον αἱ παρεφθαρμένοι ἐκεῖναι φωναί, ἰδοῦσα δὲ ὅτι περὶ ῥακῶν ἐπρόκειτο, μειδιῶσα ἐγείρει τὴν κεφαλὴν καὶ ἐν τῷ παραθύρῳ οἰκίας ἀπέναντι κειμένης βλέπει ὠραῖόν τινα νέου μετὰ σεβασμοῦ χαιρετίζοντα αὐτήν. Ἡ Ἑλένη ἀνταποδίδει τὸν χαιρετισμὸν διὰ χαριεστάτης ὑποκλίσεως καὶ ἀποσύρεται.

— Δὲν ἤξευρον, ἔλεγεν ἔπειτα καθ' ἑαυτὴν ἐνασχολουμένη εἰς οἰκιακὰς τινας ἐργασίας, δὲν ἤξευρον ὅτι ἀντικρυ τοῦ παραθύρου μου κατῴκει ὁ κύριος ἐκεῖνος. Ἀναντιρρήτως εἶναι ὠραῖος, μάλιστα εἶναι ἀξιέραστος.

Ἐδῶ ἐσταμάτησαν αἱ σκέψεις τῆς Ἑλένης κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, καὶ

σᾶς βεβαιῶ ὅτι παρήλθον τινὲς ἀκόμη πρὶν ἢ αὐτὴ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ παράθυρον.

Συνέπεσεν ὁμως, παρατηρήσατε σύμπτωσιν! ἡμέραν τινὰ κομψὸν τι περίζωμα κακῶς προσηρμοσμένον εἰς τὸ ἄγκυστρον (upcino) τοῦ παραθύρου νὰ πέσῃ εἰς τὸν δρόμον. Σπεύδουσα ἡ κόρη στέλλει τὴν ὑπηρέτριαν ὅπως τὸ λάβῃ ἐκεῖθεν, καὶ φυσικῶ τῷ λόγῳ προβαίνει εἰς τὸ αὐτὸ παράθυρον ὅπως ἐπιβλέπῃ τὸ διακινδυνεῦον ἀντικείμενον. Ἀκούει δὲ φωνὴν γλυκεῖαν καὶ σοβαρὰν ἀπλῶς ἐρωτῶσαν αὐτήν·

— Δεσποινίς, ἰδικόν σας εἶναι τὸ χάριεν ἐκεῖνο περίζωμα;

— Ναί, κύριε.

— Εὐγνωμονῶ πρὸς τὸν ἄνεμον ὅστις τὸ ἔρριψεν ἐκεῖθεν.

— Καὶ διατί;

— Διότι μοὶ παρέσχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ σᾶς χαιρετίσω, εὐκαιρίαν ἣν πρὸ πολλοῦ ἀνυπομόνως παθῶ.

— ὦ! πολὺ εὐγενὴς εἶσθε, κύριε.

— Εἰλικρινῆς, εἶπέτε μᾶλλον, εἰλικρινῆς, τίποτε περισσότερον. Ἄλλ' ἰδοὺ τὸ περίζωμά σας ἐσώθη. Μὴ ἀποσυρθῆτε, παρακαλῶ, τόσο ταχέως. Ἐπιτρέψατέ μοι δὲ μίαν ἐρώτησιν. Ὑμεῖς ἄδετε τόσο καλῶς τὸ ᾄσμα «Δὲν ἤλπιζον νὰ σὲ ἰδῶ;»

— Ναί, κύριε, ἐγὼ ἄδω αὐτὸ, ὅχι ὁμως καὶ καλῶς.

— Μίαν λέξιν ἀκόμη, παρακαλῶ. Ἐὰν ἐπιθυμῆτε νὰ τραγωδηῆσθε ἄλλο τι μουσικὸν τεμάχιον, δύναμαι νὰ φανῶ ὑμῖν χρήσιμος· ἔχω λαμπρὰν συλλογὴν.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, θὰ ὠφεληθῶ ἐκ τῆς εὐγενοῦς προσφορᾶς σας. Ἐπιτρέψατέ μοι τώρα ν' ἀποσυρθῶ.

Αἱ σκέψεις τῆς Ἑλένης μετὰ ταῦτα προέβησαν ὀλίγον καὶ συνεχῶς διήλθε πρὸ τοῦ γεγοητευμένου παραθύρου ἐλπίζουσα ἢ φοβουμένη νὰ ἐπανίδῃ τὸν νέον. Εἰς ἐκεῖνον ὁμως δὲν ἤρκει βραχύς τις καὶ ἀκαριαῖος, οὕτως εἰπεῖν, χαιρετισμὸς, ὥστε εὔρε μέσον ἀπλούστατον ὅπως πλησιάσῃ τὴν Ἑλένην.

Πρῶταν τινὰ ἀκούεται σημαίνων ὁ κωδωνίσκος, καὶ μόλις ἠνοίχθη ἡ θύρα, ἰδοὺ παρουσιάζεται ὁ γείτων ἐρωτῶν τὴν ὑπηρέτριαν περὶ τοῦ διδασκάλου. Τί ἠσθάνθη ἡ Ἑλένη ἀκούσασα τὴν προσφιλή, τὴν γλυκεῖαν τοῦ Βίκτορος φωνὴν δὲν γνωρίζω νὰ σᾶς εἴπω, οὐδὲ σεῖς, ἀναγνώσταί μου, ἠθέλατε τὸ εὐνοήσει ἂν ποτε δὲν ἠγαπήσατε. Μετ' ἀγωνίας ἠκροάσθη καὶ κατὰ χωρία ἤκουσε τοῦ διαλόγου μεταξὺ τοῦ νέου καὶ τοῦ πατρός της. Βραχυλογίας δὲ χάριν σᾶς λέγω ὅτι ὁ Βίκτωρ ἐζήτει νὰ λαμβάνῃ μαθήματα παρὰ τοῦ μουσικοδιδασκάλου ὅπως τελειοποιηθῇ περὶ τὸ ἄδειν, ἐπεθύμει δὲ ἵνα ἡ παράδοσις γίνηται παρὰ τῷ διδασκάλῳ. Πρὸς γενικὴν εὐχαρίστησιν τὰ πάντα συνεφωνήθησαν, καὶ οὕτως οἱ δύο νέοι ἀπήλυσαν τῆς εὐδαιμονίας τοῦ νὰ βλέπωσιν ἀλλήλους καὶ συνδιαλέγονται. Πολὺς ὁμως παρήλθε καιρὸς πρὶν ἢ παρ' αὐτῶν προφερθῇ ἡ λέξις ἔρωτος.

III

— ὦ! Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Βίκτωρ, ἐὰν μ' ἐπεριμείνατε. Τόσην ἔχετε προθυμίαν, ὥστε προλαμβάνετε ἐμὲ, ὅστις κανχῶμαι ἐπὶ ἀκριβείᾳ. Τώρα μόλις ἐνεδύθην· ἰδοὺ ἐγὼ εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Διδάσκαλε, ἀποβάλετε τὰς φιλοφρονήσεις· μήπως δὲν εἶμαι οἰκεῖός σας; Πλὴν ἄς τὰ ἀφήσωμεν τώρα αὐτά. Δύναμαι νὰ δοκιμάσω τὴν προχθεσινὴν δυωδίαν μετὰ τῆς δεσποινίδος;

— Ἐννοεῖται. Ἑλένη, ἔλα λοιπὸν, μὴ θέλῃς νὰ σὲ περιμένωμεν! εἶπεν ὁ διδάσκαλος κρᾶζων πρὸς τὸ παρακείμενον δωμάτιον.

Ἡ Ἑλένη εἰσῆλθε δειλὴ καὶ ἀσχολοφανῆς, διότι εἶναι ἀδύνατον νὰ παρυσιασθῇ τις πρὸς τὸ ἐρώμενον πρόσωπον ἀπηλλαγμένος τοῦ φόβου ὅτι ἀπαρέσκει αὐτῷ. Εἰσῆλθε ταῦτοχρόνως καὶ ἡ ὑπηρέτρια ἀγγέλλουσα ὅτι ξένος τις ἐζήτει νὰ ὁμιλήσῃ ἰδιαιτέρως ἐπ' ὀλίγας στιγμὰς πρὸς τὸν διδάσκαλον. Οὗτος

δὲ τὴν ἠκολούθησεν ἀφήσας μόνους τοὺς δύο νέους, καὶ οὐδὲ καὶ ἐν διανοίᾳ τῷ ἦλθεν ἡ σκέψις ὅτι ἔπραττέ τι ἀπρεπῶς. Ἡ Ἑλένη ἐκάθητο, ὁ νεαρὸς Βίκτωρ ἔμενεν ὄρθιος. Μετὰ τινὰς στιγμὰς σιγῆς ὁ Βίκτωρ προέβη τινὰ βήματα, καὶ πλησιάσας ὀλίγον πρὸς τὴν νέαν μετὰ φωνῆς παλλούσης εἶπε·

— Δεσποινίς, ἂν ἀνεχώρουν καὶ διὰ παντός ἐγκατέλειπον τὸν τόπον τοῦτου θὰ ἐλυπεῖσθε ὀλίγον;

Ἡ Ἑλένη ἐκπληκτος προσέβλεψεν αὐτὸν περιαλγῶς καὶ εἶπεν·

— Ἄλλ' ἐνόμιζον . . .

— Τί;

— Ἐνόμιζον ὅτι εἴσθε ἀποκατεστημένος ἐνταῦθα.

— Πλὴν ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι θ' ἀνεχώρουν.

— Δι' ὀλίγας ἡμέρας, νομίζω;

— Ὅχι, ὄχι, διὰ παντός.

— Διὰ παντός; ἠρώτησε σχεδὸν κλαίονσα ἡ Ἑλένη. Ἐγερθεῖσα δὲ ἐπορεύθη πρὸς τὸ κλειδοκύμβαλον ἵνα παρατηρήσῃ δῆθεν τὰ ἐπ' αὐτοῦ διεσπαρμένα χαρτία, καὶ τακτοποιήσῃ αὐτά. Τοῦτο δὲ π. ἀτιουσα ὑπὸ τῆς κατελήφθη συγκινήσεως ὥστε αἱ χεῖρες αὐτῆς ἔτρεμον, ὁ Βίκτωρ τὸ ἐνόησε καὶ πλησιάσας αὐτῆς μετὰ γλυκυθύμου βλέμματος ἤειπε·

— Διατί, Ἑλένη, δὲν μοὶ ἀποκρίνεσθε; θὰ ἐλυπεῖσθε ἂν ἀνεχώρουν;

Ἡ Ἑλένη ὑψωσε τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς της μεστοὺς δακρύων καὶ προσέβλεψε τὸν νέον ὡς ἐπιπλήττουσα αὐτόν. Ὁ Βίκτωρ λαβὼν τότε ζωηρῶς τὴν χεῖρά της καὶ θλίβων αὐτὴν ἐπὶ τῆς καρδίας του φρίσσων ὑπὸ ἔρωτος ταπεινοῦ τῆ ἐψιθύρισε ὥστε ὑπὸ ἔρωμένης μόνον ν' ἀκουσθῆ.

— Μὲ ἀγαπᾷς λοιπὸν, μὲ ἀγαπᾷς;

— Ἐγὼ, ὦ! τί λέγετε; . . .

— Ναί, μὲ ἀγαπᾷς, γλυκεῖά μου Ἑλένη τὰ δάκρυά σου, ἡ ταραχὴ σου μοὶ τὸ λέγουν, θεώρησόν με, ναὶ θεώρησόν με ἀκόμη. Διατί ἐρυθρίᾳς, διατί στρέφεις ἀπ' ἐμοῦ τὸ πρόσωπον; ὁ ἔρωτος εἶναι ἀθῶον αἶσθημα, δὲν ἁμαρτάνει τις ἀγνώως ἀγαπῶν.

Οὕτως ἔλεγεν ὁ περιπαθὴς νέος, ὅτε ἠκούσθη θόρυβος βημάτων, καὶ ἀμφοτέρω ἔσπευσαν νὰ συνέλθωσιν ἐκ τῆς συγκινήσεως αὐτῶν. Εἰσῆλθεν ὁ διδάσκαλος τεθορυβημένος καὶ εἶπε πρὸς τὸν Βίκτωρα·

— Πρὸς Θεοῦ, νὰ μὲ συγχωρήσετε διότι σήμερον δὲν δύναμαι νὰ σᾶς δώσω τὸ σύνθημα μάθημα. Ἄλλοτε ἀναπληρῶ τὴν ἔλλειψίν μου ταύτην. Τώρα μοὶ εἶναι ὅλως ἀδύνατον.

Ὁ Βίκτωρ ἀνεχώρησεν ἐν ἀγαλλιᾷσει βεβαιωθεὶς περὶ τοῦ ἔρωτος τῆς Ἑλένης.

IV

Σκοτεινὴ καὶ ψυχρὰ εἶναι ἡ ἑσπέρα, ἔνεκα δὲ τῆς λεπτῆς καὶ παγετώδους βροχῆς ἀπαύστως πιπτούσης ἐπισπεύδουσι τὸ βῆμα αἱ ἐν τοῖς ὁδοῖς τυχόντες. Γυνὴ τις νέα, κεκαλυμμένη διὰ πενιχρῶν μελανῶν ἐνδυμάτων ἐφ' ὧν ὁμος διακρίνονται ἴχνη παλαιᾶς κομψότητος, βραδέως προβαίνει καὶ ὡς εἰ ἀγνοοῦσα ποῦ φέρουσιν αὐτὴν τὰ βήματά της, ἀσυναρτήτους προσφέρει λόγους λύπην καὶ ὀργὴν σημαίνοντας.

— Σκληρὲ! διατί νὰ σὲ ἀγαπήσω τόσο; διατί νὰ ὑποσχεθῆς; . . . Δυστυχῆς ἐγὼ! μ' ἔλησμόνησε . . . τὸν παρεκάλεσα, τὸν ἐξώρκισα νὰ μοὶ ἀπαντήσῃ, νὰ μὲ βεβαιώσῃ . . . Πλὴν εἰς μάτην! ὦ βαρβαρότης ἀνήκουστος! Καὶ τοῦτο ἀκόμη μοὶ ἀρνήθη! . . . Καὶ διατί νὰ ζήσω; Δι' ἐμὲ δὲν ὑπάρχει πλέον προσφιλῆς τις καρδία μεθ' ἧς νὰ θρηνησῶ, καὶ συμμερισθῶ τὴν λύπην μου, ἥτις νὰ μὲ παραμυθήσῃ καὶ μοὶ ἐμπνεύσῃ ἐλπίδας εἰς τὸ μέλλον . . . Ὅχι πλέον ἔρωτος, ὄχι πλέον φιλίας, τίποτε, τίποτε . . . Ἄλλ' αἶμοι! . . . (καὶ μὲ φρικώδη ἐγέλα εἰρωνείαν) ὦ! σαρκασμὸς! ὦ χλεύη! πεινῶ! . . . ναὶ πεινῶ σπαρασσομένη τὴν καρδίαν ὑπὸ σκληροτάτης ὀδύνης. Πεινῶ! ὀδυρμὸν αἰσθάνομαι ψυχῆς . . . δὲν δύναμαι, δὲν δύναμαι νὰ ἐπικαλεσθῶ βοήθειαν. Βοήθειαν ὅπως παρατείνω τὴν ἐπαχθὴ ζωὴν μου. Ποτέ! . . .

Ταῦτα ἔλεγε διακοπτομένη πλὴν οὐδὲν προσέχουσα εἰς τὰς ὠθήσεις ἅς ὑφίστατο παρὰ τῶν διαβατῶν σπυδαίων καὶ καταρωμένων τὴν βραδύτητά της. Οὕτω δὲ ἔφθασε παρὰ τινὰ ἔρημον ἀκτὴν, ὅπου καὶ ἐστάθη. Ἦδη εἶχε κοπάσει ἡ βροχὴ, ἀστέρες δὲ τινες ὑπέφωσκον ἐν τῷ γαληνιασάντι οὐρανῷ.

— Πόσον ἤρεμον εἶναι τὸ ὕδωρ, εἶπεν ἡ νεανίς τερψιθύμως προσβλέπουσα τὸ διαυγὲς κάτοπτρον τῆς γαληνιαίας διώρυγος, πόσον ἤρεμον εἶναι! Ἄ! εἰ ἂν ριφθῶ ἐκεῖ μέσα θὰ εὕρω τὴν ἀνάπαυσιν, θὰ παύσω ὑποφέρουσα, θὰ λησμονήσω τὸν Βίκτωρα, ὦ ναὶ θὰ τὸν λησμονήσω! . . . Εὐτυχὴς ἐγὼ τότε! . . . θὰ χάσω πᾶσαν ἀνάμνησιν, δὲν θὰ αἰσθάνωμαι τὰς πληγὰς τῆς σκληρᾶς ταύτης λύπης, ἣτις ἀενάως μὲ βασανίζει. Πλὴν ἀκουσίως φρικιῶ, τρομάζω ὑπὸ τοῦ ὕδατος ἐκείνου, Κύριος οἶδε τί ὑποφέρει τις πρὶν ἢ ἀποθάνῃ! . . . Ἄλλὰ νὰ ζήσω! νὰ ζήσω ἐπὶ πλεον μὲ τὴν σπαρακτικὴν ιδέαν ὅτι ἐκεῖνος μ' ἐλησμόνησεν, ὅτι δὲν μὲ ἀγαπᾷ πλέον. . . . Νὰ ζήσω οὕτως, ὦ! πεποιθυῖα ὅτι ποτὲ, ποτὲ πλέον δὲν θὰ τὸν ἐπανίδω! . . . Καὶ ἂν τὸν ἐπανέβλεπον. . . . Θὰ ἀπέστρεφε τὴν κεφαλὴν, θὰ ὑπεκρίνετο ὅτι δὲν μὲ γνωρίζει. . . . ὦ! πῶς ἐφυγον αἱ γλυκεῖαι ἐκεῖναι λέξεις, πῶς ἐξηφανίσθησαν αἱ τόσαι του ὑποσχέσεις! . . . Βίκτωρ, Βίκτωρ, διατί νὰ μὲ πλησιάσης, διατί ἠθέλησας νὰ σὲ ἀγαπήσω; Νὰ ζήσω ἄνευ τῆς ἐλπίδος τοῦ ἔρωτος, ἀπελπισθεῖσα τοῦ νὰ τὸν ἐπανίδω, τοῦ νὰ ἀκούσω τὴν προσφιλεῖ του φωνήν! Νὰ ζήσω; ὄχι, μυριάκις προτιμότερος ὁ θάνατος! . . . Τί βραδύνω λοιπόν! ὦ δειλία! Τρέμω, ἡ τόλμη μου ἐκλείπει! Οἴμοι! ἀπαύστως σπαράσσομαι ὑπὸ τῆς ιδέας ὅτι μὲ ἐγκατέλιπεν, οὐδὲ στιγμὴν ψυχικῆς γαλήνης ἔχω! . . . Δὲν μὲ ἀγαπᾷ πλέον, μὲ καταφρονεῖ, τὸν ἔχασα, τὸν ἔχασα διὰ παντός! Συγχώρησόν με, Θεέ μου! . . . Δὲν δύναμαι πλέον νὰ ζήσω, ἀπηύδησα ὑποφέρουσα. . .

Καὶ ἡ δυστυχὴς ἐρρίφθη ἐντὸς τοῦ ὕδατος.

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ.— ΕἶΣΟΣ Δ'.]

V

Ἐν τινὶ δωματίῳ μετρίως φωτιζομένῳ καὶ ἐπὶ κλίνης σχεδὸν ὑπὸ τῆς σκιᾶς καλυπτομένης νεανίς κεῖται βεβυθισμένη εἰς βαθὺν λήθαργον. Παρὰ τῇ κλίνῃ ἴσταται παρατηρῶν αὐτὴν ἀνὴρ προβεβηκὼς, φυσιογνωμίας εὐφυοῦς καὶ πνεούσης ἀγαθότητα· γυνὴ ἐξωτερικὸν θαλαμηπόλου ἔχουσα παρίσταται σιγῶσα. Μετὰ τινὰς στιγμὰς σιγῆς στραφεῖσα πρὸς αὐτὸν λέγει·

— Λοιπὸν, ἰατρὲ, ποίαν γνώμην φέρετε, θὰ ἐπιζήσῃ;

— Ἐὰν ἡ κρίσις δὲν ᾖναι ἀνωτέρα τῶν δυνάμεών της, ναί· ἀλλὰ πολὺ φοβοῦμαι. Φαίνεται ἐξησθενημένη, ἐξαντληθεῖσα ὑπὸ πολλῶν στερήσεων.

— Ὅποιον δυστύχημα, ἰατρέ μου, ἤθελεν εἶσθαι! Ἄλλὰ πολὺ περισσότερον εἶναι ἄξιος συμπαθείας ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος νέος! Πόσον τὸν λυποῦμαι! Μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν ἐπιστρέφει χαίρων ἐπὶ τῇ βεβαιότητι τοῦ νὰ τὴν ἐπανίδῃ, ἐπιστρέφει ὅπως ἐκπληρώσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του καὶ νομίζων ὅτι σώζει μίαν ἄγνωστον σύρει ἐκ τοῦ ὕδατος ἡμιθανῆ ἐκείνην. Φαντασθῆτε τί ἠσθάνθη ἀναγνωρίζων αὐτήν!

— Τίς οἶδε τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἔλαβεν ἀπόφασιν τόσον φρικώδη;

— Ἡ λύπη, ἰατρέ μου, ἡ ἀθυμία, ἡ ἔνδεια. Μετὰ τὴν χρεωκοπίαν τοῦ ἐμπορίου πρὸς ὃν εἶχον ἐμπιστευθῆ τὸ μικρὸν κεφάλαιον δι' οὗ ἐν μέρει διετρέφετο αὐτὴ καὶ ὁ μακαρίτης πατήρ της, ἡ δυστυχία δὲν ἔπαυσε καταδιώκουσα αὐτούς. Ἐλείψαν τὰ μαθήματα, ἐπῆλθεν ἀσθένεια ἣτις κατεβρόχθισεν ὅσα εἶχον ἐξοικονομήσει, καὶ ἔφερεν εἰς τὸν τάφον τὸν δυστυχὴ διδάσκαλον. Ἡ θυγάτηρ δὲν εἶχεν ἐδραίας γνώσεις, δὲν ἠθέλησε νὰ ὑποκύψῃ εἰς βαναύσους ἐργασίας, καὶ, ἡ δυστυχὴς!

— Ἄλλὰ διατί δὲν ἔγραφε πρὸς τὸν μνηστῆρά της;

— Ὑπερβολικὴ φιλοτιμία ἴσως. . . .

— Αὐτὸς τὰ πάντα ἠγνόει. Ὑποθέ-

σεις τὰ μάλα ἐνδι.αφέρουσαι ἠνάγκασαν αὐτὸν νὰ μείνῃ μακρὰν ἐπὶ τινὰς μῆνας καὶ ἐν τούτοις. . .

— Ἐλπίζομεν ὁμῶς· ἀλήθεια, ἰατρὲ, δὲν ὑπάρχουσιν ἐλπίδες;

— ὦ! διατί ὄχι;

— Ὁ ταλαίπωρος μικρὸς μου κύριος! θὰ ἀπηλπίζετο ἐὰν αὕτη ἀπέθνησκεν.

— Ἄς ἀποσυρθῶμεν, φίλη μου, καὶ ἄς τὴν ἀφήσωμεν ἀναπαυομένην. Ἐφ' ὅσον παρατείνεται ὁ ὕπνος οὗτος ἐπὶ τοσοῦτον αὕτη ἐνδυναμοῦται. Τὴν ἐσώσαμεν ἐκ τοῦ ὕδατος, ἴσως τὴν σώσωμεν καὶ ἐκ τοῦ πυρετοῦ ὅστις ὑπῆρξε συνέπεια τῆς ὀλεθρίας ἐκείνης καταδύσεως. Μὴ λείψετε, παρακαλῶ, τοῦ νὰ ἐπιτηρῆτε τὴν ἐξέγερσίν της καὶ εὐθύς εἰδοποιήσατέ με.

Ὁ ἰατρὸς ἀνεχώρησεν, ἡ δὲ θαλαμηπόλος ἐπανελθοῦσα μετ' οὐ πολὺ εἰς τὴν αἴθουσαν εἶδε τὴν Ἐλένην ἐλαφρῶς κινουμένην. Ἐκπέμφασα στεναγμὸν ὀδύνης ἠνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ὡς ἐξ ὄνείρου ἐγειρομένη περιέβλεψε. Τοὺς ἔκλεισε πάλιν, ἔθλιψε διὰ τῶν χειρῶν τὸ μέτωπόν της, ὡς θέλουσα νὰ συνάψῃ ἰδέας φευγούσας, βαθμηδὸν δὲ ἀναμιμησκομένη τοῦ συμβάματος ὅλου ἀνέκραξε.

— Σὲ εὐχαριστῶ, Θεέ μου, ὅτι μοὶ παρέσχες καιρὸν ἵνα αισθανθῶ τὴν ἀπαιτουμένην βδελυγμίαν τοῦ ἐγκλήματος ὅπερ ἐξετέλεσα. ὦ! Βίκτωρ, Βίκτωρ, διατί με ἐγκατέλιπες;

Ἐγκάρδιος ἀναφώνησις ἠκούσθη ἐκ τῆς παρακειμένης αἴθουσας. Ἡ Ἐλένη, δράξασα τὰς χεῖρας τῆς θαλαμηπόλου, ἀνεκάθησεν ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ μετ' ἀπεριγράπτου ἐνδομύχου ταραχῆς ἀνέκραξεν.

— ὦ! ἀπατῶμαι; ἡ φωνὴ του. . . ἄφετέ με ν' ἀκροασθῶ! Βίκτωρ, Βίκτωρ, σὺ εἶσαι; Φεῦ! ἐλθέ, μὴ ἐπὶ πλέον βραδύνης! ὦ! νὰ σὲ ἐπανίδω, Βίκτωρ, ναὶ ἐλθέ.

— Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ, κυρία, πραινθήτε, σᾶς παρακαλῶ! δὲν εἶναι κἀνεὶς! . . .

— Ὅχι, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀπατῶμαι! Βίκτωρ, φεῦ ἐλθέ.

Ὁ ἐρώμενος νέος δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ πλέον ἑαυτοῦ, εἰσῆλθε, καὶ ῥιπτόμενος πρὸ τῆς κλίνης ἐφ' ἧς ἔκειτο ἡ Ἐλένη, ἔλαβεν ἀμφοτέρας τὰς χεῖράς της κατακαλύπτων αὐτὰς διὰ φιλημάτων συνοδευομένων ὑπὸ τῶν τρυφερωτέρων ἐκφράσεων. Αὕτη δὲ ἀπλήστως προσβλέπουσα τὸν Βίκτωρα ἐπανελάμβανε.

— Μὲ ἀγαπᾶς λοιπὸν; δὲν με ἐλησμόνησας· ὦ! εὐτυχία! σὲ ἐπαναβλέπω, ἀκούω τῆς γλυκυτάτης φωνῆς σου. Εἶσαι σὺ, σὺ, ἀγαπητέ μου Βίκτωρ, δὲν εἶναι ὄνειρον; ἐπέστρεψες τῶντι πρὸς τὴν Ἐλένην σου, ἣτις δὲν ἔπαυσεν ἀγαπῶσά σε;

Καὶ περιβάλλουσα διὰ τῶν βραχιόνων τὴν προσφιλῆ τοῦ Βίκτωρος κεφαλὴν, κατεφίλει δακρυροῦσα τὴν μελανὴν του κόμην.

Πλὴν φεῦ! χαρὰ τηλικαύτη ἦτο ὑπερβολικὴ. Αἱ δυνάμεις τὴν ἐγκατέλιπον, ὑπτία ἔπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ μόλις ἠδυνήθη νὰ ἀρθρώσῃ ταπεινῆ τῆ φωνῆ διακεκομμένας τινὰς λέξεις.

— Ἀποθνήσκω, Βίκτωρ. Εὐτυχὴς ἐγώ! . . . ἀποθνήσκω πλησίον σου, ἐνῶ σὺ με ἀγαπᾶς. . . Δυποῦμαι μόνον διὰ σέ! . . . ὀρκίσου μοι ὅτι θὰ ζήσης! . .

Ὁ Βίκτωρ ἔκλαιεν οὐδὲ λέξιν δυνάμενος νὰ προφέρῃ.

Ἡ Ἐλένη λαβοῦσα τὴν χεῖρά του, ἐστήριξεν ἐπ' αὐτῆς τὴν παρεῖάν της καὶ ἠδέως μειδιῶσα ἀνέκραξε.

— Θεέ μου, σὲ εὐχαριστῶ! συγχώρησόν με, συγχώρησόν με, καὶ διαφύλατε τὸν Βίκτωρα! . . .

Καὶ ἐσιώπησεν. . . Ἡ πνοὴ της καθίστατο ἀμυδρὰ, ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡς μέλλουσα νὰ ὑπνώσῃ ἤρεμον ὕπνον καὶ γλυκέως ἐξέπνευσεν. Εὐτυχὴς!

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ)

Γ. Κ. ΣΦΗΚΑΣ